

Precis som sanningen

-Hur var skolan, Lily? frågade Mey, med ett trött leende.

-Som vanligt, sa jag kort och vände blicken mot min väska, för att rikta all fokusering på att ta upp mina skolböcker.

Jag vet att Mey alltid blir så orolig när jag inte riktar uppmärksamhet till henne och inte pratar med henne. Jag vet att hon blir rädd att jag ska bli lika deprimerad jag var första halvåret efter mammas bortgång. Och jag vet att hon inte försöker ta mammas plats, utan att hon försöker uppfostra mig som både jag och Mey vet att mamma skulle velat.

Jag borde vara mer tacksam att min moster bryr sig så mycket om mig och tar hand om mig, men vissa dagar är det svårt att tänka positivt och på det man har, när man förlorat det som betydde allt. Idag är en sådan dag.

Jag går upp för trappan med tunga steg medan jag tittar ner på mina trötta fötter. Som är iklädda grått grusiga Converse, som en gång var vita. Som en gång låg inslagda under den överdrivet pyntade julgranen. Som en gång var utvalda av mamma i den uråldriga skobutiken på Rosornas Torg. Andledningen till att alla kallar den uråldrig är antagligen på grund av att den ägs av världens mest oattraktiva surtant någonsin skådad. Till och med mamma var förvånad att dom sålde något annat än träskor.

På de slitna, tapetserade väggarna ser jag de gamla bilderna på systrarna Mey och Jean Li. Jag tittar på mammas alltid glada och upplysta ansikte på bilderna.

Jag har aldrig kunnat förstå hur någon så positiv, snäll, underbar människa som min mamma kunnat dö i lungcancer. Jag blinkar bort tårarna och tänker på hur det seriöst är något allvarligt fel med universum.

Jag tar de sista stegen upp för trappan och går mot mitt rum, men stannar vid ett stort inramat fotografi av mamma och mig när jag inte var mer än ett halvår. Leendet tar upp hela mammas ansikte, det är fullt av kärlek.

Jag följer ramen med blicken och upptäcker ett vitt papper som sticker ut. Jag drar ut pappret och ser att det är ett namn och en adress.

Jason Dean

Upper Brook street 23 D, London, Storbritannien

Jag rynkar ögonbrynen och vänder på pappret, på baksidan finns det ett foto.

Ett glatt barn med ett leende som täcker hela ansiktet och som också får kvinnan bredvid honom att le ett leende fullt av lycka och förväntan. Först trodde jag nästan att det var jag, men det tar bara några få sekunder att förså. Det är min bror.

Nu när jag vet det så verkar allt så uppenbart, allt från dom begagnade leksakerna jag hade som liten, till dom sårade ögonen när jag tog upp samtalsämnen som fick mamma att tänka på min bror, och dom kvällarna då jag tjuvlyssnade på mamma

och Mey och jag såg att mamma var ledsen och att Mey tröstade henne. Jag hade en bror. Jag hade en bror, men den här uppenbarelsen gav mig mer frågor än svar. Vad hände med Jason? Hur gammalt är pappret? Hur gammal är bilden? Är det hans nuvarande adress? Vad hände mellan Jason och mamma? Var det mamma som hade lagt pappret och bilden bakom tavlan?

Jag vet att svaren inte kommer komma till mig om jag bara väntar. Dom här svaren vill inte bli hittade, så jag måste kämpa för att fånga dom.

Jag har aldrig tittat på Sherlock Holmes och jag lekte aldrig detektiv när jag var liten. Men eftersom adressen var min enda ledtråd, var det dit jag var på väg.

Jag berättade inget för Mey, jag sa bara att jag skulle sova över hos en kompis. Jag vet bättre än att berätta för alla vart man ska när man letar efter hemligheter, fast att tanken slog mig att hon kanske visste något om detta hon med.

Bussturen från utkanten av Brighton, där jag bor, till centrala London tog inte så lång tid som jag trodde.

Jag svänger in på Upper Brook street. Jag hittar rätt trappuppgång. Jag tar ett djupt andetag, och innan jag hinner tänka för mycket på vad jag gör och vad konsekvenserna av det kan bli, går jag in.

Först går jag långsamt upp för trappan, men sedan kommer jag på vad jag tänkte förut. Tänk inte, bara gör.

När jag väl kommer upp till nummer 23 har jag hunnit intala mig själv att inte tveka och bara ringa på dörren.

Klockan ringer och jag skakar.

Klockan ringer ännu en gång, och dörren öppnas.

Killen som öppnar är i 20-års åldern. Hans blonda hår är rakat på sidorna och han har lite skäggstubb. Han har rätt tajta, överdrivet söndriga, svarta jeans och ett svart linne med ett vitt tryck på, som jag antar ska föreställa sångaren i Kiss.

Jag blir snabbt väldigt nervös. Efter att jag tänkt hela dagen på att inte vara nervös, inte tänka på konsekvenserna och bara köra, hade jag inte haft tanken på hur det skulle kännas att faktiskt träffa min bror. Jag försöker skaka av mig känslan och säga något.

-Hej, är du Jason Dean? frågar jag dumt. Jag skriker inombords.

-Ja, säger han utan en min. Han verkar inte vara en så glad eller positiv person.

-Jag heter Lily. Vi har inte träffats, men jag är din syster.

Jason drar upp ena ögonbrynet och skrattar till. Han lutar sig mot dörrkarmen och korsar armarna.

Jag känner mig som en liten flicka som just sagt något jätte dumt.

-Och varför tror du det? frågar han och småler. Han tror antingen att jag satt upp en kamera någonstans eller så tror han bara att jag är helt dum i huvudet. I vilket fall som helst så får han mig att känna mig illa till mods.

Jag måste säga något som får Jason att tro mig. Eller åtminstone något som får Jason att ändra uppfattning om mig. Kanske är sanningen det bästa jag har.

-Förra året dog min mamma i lungcancer. Jag visste inte så mycket om hennes förflutna. Det var inte ofta, men ibland satt hon på sitt rum med en fotoram och grät, jag kunde inte se fotografiet. Men igår hittade jag detta, säger jag och räcker fram fotografiet. Jag kämpar för att hålla inne tårarna när jag tänker på mamma gråtandes.

Jason ser på fotografiet en lång stund, jag kan se att hans ögon glänsar en aning, men sedan blinkar han fort och han är kontrollerad igen.

-Kom in.

Det första jag lägger märket till när jag går in i Jasons lägenhet är lukten av instängt, alkohol, cigaretter, Diesel parfym och gammal pizza. Luften är varm och fuktig. På TV-bordet ligger det pizza kartonger, fish and chips lådor, ölburkar och tallrikar med fimpar. Alla möbler är vanskötta, smutsiga eller ,uppenbart, tagna från soptippen. Men på något sätt känns det hemtrevligt.

Jag följer efter Jason in i köket. Han gestikulerar till mig att sätta mig ner på en av de tre trästolarna som står vid köksbordet. Jag sätter mig försiktigt ner på stolen eftersom dom ser rätt gamla och slitna ut. Som jag trodde gnisslar stolen till när jag lägger min tyngd på den.

När jag tittar upp håller Jason upp en perkulator och tittar på mig med en frågande blick.

-Nej, tack, säger jag med ett snabbt leende.

Jason ställer tillbaks perkulatorn utan att ta något kaffe själv. Sedan slänger han sig ner på stolen mitt emot.

-Så, Lily, varför kom du hit? frågar han som om han frågade om vädret.

Jag rynkar ögonbrynen, jag hade inte förväntat mig den frågan. Men o andra sidan känner jag ju inte Jason. Så jag svarar bara rätt på frågan.

-Jag söker efter svar. Eller ja, dom svaren jag kan få, säger jag och tittar bort. Jag vill inte säga för mycket, eller erkänna för mycket.

-Jasså, säger han kort. Ännu en gång utan känsla i uttrycket.

-Men dom svaren får du inte från mig, fortsätter han och ställer sig fort upp och går mot vardagsrummet igen.

-Jag vet att du har dom, säger jag starkt.

-Jag vet att det är svårt att släppa in någon, tro mig. Det närmsta halvåret efter mamma dog gick jag knappt ut ur mitt rum och jag pratade inte med någon. Till slut ringde min moster en psykolog. Och jag blev bättre.

Jason vänder sig sakta om.

-Jag säger inte att du borde se någon. säger jag snabbt, och tar ett djupt andetag innan jag fortsätter.

-Jag vill bara veta vad som hände.

Musiken är stillsam och det luktar hallonmuffins och kanel.

Jag smuttar på en varm choklad och iakttar Jason. Jason sitter mitt emot mig och tittar ut i fönstret och håller i sin kopp med laktosfri latte med extra grädde.

Så hade vi suttit i tio minuter utan att säga ett ord. Jag stirrar ner i bordet.

-Det var iskallt ute den dagen. Jag satt hopkurad i soffan och tittade på Kalle Anka när vår mamma kom in i vardagsrummet. Hon hade svettpärlor i pannan och hon flämtade. Hon var rädd. Hon sa åt mig att jag skulle bo hos vår moster i några dagar. Jag hade varit hos moster i en vecka när jag vaknade i en bil och skymtade mamma i förarsätet och somnade igen. När jag vaknade nästa morgon var jag på ett barnhem.

-Jag vet att hon gjorde det av en andledning. Jag hade hört hur mamma bråkade med den mannen, fortsatte han.

Och sedan tittade han på mig innan han fortsatte.

-Din pappa. Han hotade henne hela tiden. Jag antar att hon föll för honom. Han var charmig, trevlig, men han visade sig vara en idiot. Hon försökte göra sig av med honom, han hotade henne, hon fick mig därifrån, blev gravid och stack. Men det visste jag inte då. Vår mamma hade en tendens att falla för idioter, hon blev ju kär i min pappa också, sa han och smålog.

-Så för att skydda mig satte hon mig på ett barnhem i Skottland. Och jag gick runt och väntade på att hon skulle komma tillbaka. Men tillslut slutade jag vänta.

Och sedan tittade han ut genom fönstret igen.

Mina ögon är fyllda av tårar. Jag har för mycket känslor för att kunna tolkas. Men jag har fått vad jag bad om, det gör ont, men det är värt det.

-Tack, säger jag knappt hörbart och med gråt i halsen.

-Vad gör man inte för familjen, sa han med ett litet leende.

Nu har jag fått mina svar. Jag har fått svar om min bror, om min mamma och som plus, min pappa.

Jag vet att det kommer ta lång tid för Jason att släppa in mig, men det kommer antagligen ta lika lång tid för mig att släppa in honom.

Det kommer göra ont men det kommer vara värt det.

Precis som sanningen.